

Neprávem byla proto vyslovena nař. prekluse, ježto straně nebylo pod touto sankcí uloženo, aby s přiznáním zároveň předložila účty a případně doklady o uplatňovaných přípočtech.

Musí proto zciziteli býti vyhrazena možnost, aby výši nákladů ve smyslu § 8 č. 1 dávk. řádu prokázal kterémukoli průvodem, jehož dle všeobecných zásad správního řízení lze použítí.

Řízení, jímž správní úřad dospěl k nař. rozhodnutí, trpí tedy podstatnými vadami, pročež je bylo zrušiti.

Č. 2920.

O b e c n í d á v k y: I. Za platnosti zák. č. 329/1921 rozhoduje okr. spr. výbor v Čechách s konečnou platností o rekursech podaných do rozhodnutí obecního zastupitelstva, kterým rozhodnuto o rekursu do platebního rozkazu obecní rady o vodném. — II. Okolnosti, že obec platně zavedenou dávkou z vody od povinníka po určitou dobu nevybírala, není překážkou, aby obec dávkou později počala předepisovati.

(Nález ze dne 28. listopadu 1923 č. 20.272).

V ě c: Firma »Bürgerliche Braukommune« v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o vodné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Platebním rozkazem městského úřadu v B. z 21. července 1922 byla předepsána tamní fě. »Bürgerliche Braukommune« vodní dávka 518 K za vodu vybranou z městského vodovodu za dobu od 25. dubna 1922 do 31. května 1922 dle předpisů výnosem zsv-u z 10. září 1920 č. 95.339-VII schválených.

Odvolání bylo obecním zastupitelstvem a osk-í zamítnuto. Další odvolání zsv vrátil poukázav na § 9 předpisu o vybírání dávky.

Stížnost brojí jednak proti tomu, že odvolání z nálezu osk bylo výnosem zsv s poukazem na § 9 vzorných pravidel vráceno jako nepřipustné, jednak ve věci samé pro nezákonnost nálezu osk, tvrdíc, že stěžující si firma není povinna platiti vodní dávku proto, že vydržela služebnost bezplatného braní vody z městského vodovodu, a že o tomto titulu soukromosprávním jsou příslušny rozhodovati jen řádné soudy; pokládaly-li se správní úřady za příslušny, měly přihlížeti k normám soukromoprávním, zjistiti dotyčné skutkové okolnosti a provésti důkazy stěžující si stranou o nich nabízené; ježto se tak nestalo, trpí řízení též podstatnou vadou.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Předem jest poukázati k nesporné skutečnosti, že městský vodovod v B. jest podnikem veřejným, městem založeným a udržovaným za účelem, aby opatřena byla voda pro potřebu všech obyvatel obce, a že byl vždy udržován nákladem obce, která takto plnila úkol spadající do samostatné působnosti ve smyslu § 28 č. 5 ob. zř., že tudíž platí o povinnosti platiti dávkou ze spotřeby vody povolení ve smyslu zák. z 24. října 1899 č. 97 z. z. obci dané a schválená pravidla pro vybírání dávky. Dávka ta jest dávkou veřejného práva a úřady správní jsou proto příslušny, aby rozhodovaly o odvolání proti předpisům dávky.

Pokud jde o instanční postup, jest se řídití předpisy platnými v době rozhodování, pokud upravují formální stránku řízení; vzhledem k tomu, že již i platební rozkaz byl vydán dne 21. července 1922, platí tedy, pokud jde o řízení zákon z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí, účinný ode dne 1. října 1921, dle něhož (§ 44) proti platebnímu rozkazu městské rady lze podatí odvolání, o němž rozhoduje obecní zastupitelstvo, a z rozhodnutí téhož možno se odvolati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu, jehož rozhodnutí jest konečné; tímto úřadem jest v Čechách s Vitorazskem dle § 48 cit. zák. okr. výbor; zsv nemá tedy ve věci žádné pravomoci a nelze seznati nezákonnost nebo vadu řízení v tom, že odmítl odvolání k němu podané.

Ve věci jest předmětem sporu, zda stěžující si firma jest povina platiti vodné za vodu z obecního vodovodu odebíranou.

Pro tuto povinnost a osvobození od ní jsou, jak již uvedeno, rozhodny povolení obci k vybírání vodného dané, pak schválená pravidla pro toto vybírání, tedy v tomto případě dlužno se řídití předpisy z 30. prosince 1919 o vybírání vodní dávky v B., které za souhlasu zsp-é byly schváleny výnosem zsv-u z 18. září 1920 č. 95359/VII.

V těchto předpisech jest pod C stanoveno, že k placení dávky jsou zavázáni majitelé domů, stavení neb nemovitosti, ve které nebo na které se používá vody z městského vodovodu k účelu kterémukoliv. Osvobození od této dávky není vůbec stanoveno — stěžující si firma není také zvlášť osvobozena.

Rozhodující o otázce, zda stěžující si firma jest povinna platiti dávku, mohly úřady správní přihlížeti jen k těmto pravidlům. Vytýká-li stěžující si firma, že nebylo hleděno k tomu, že nabyta vydržením služebnosti bezplatného odběru vody z městského vodovodu, a že ve směru tom nebyla konána šetření, není tato výtká odůvodněna z důvodu již shora vytknutého, při čemž budiž poukázáno k tomu, že toto domnělé právo by mohla firma před správními úřady provésti jen tehdy, kdyby je byla proti obci jako soukromé právo provedla a na základě tom byla vymohla, aby do pravidel o vybírání dávky bylo pojata její osvobození od dávky.

Okolnost, že se obec na vybírání dávky usnesla, dávku však po nějakou dobu nevybírala, není překážkou, aby později počala dávku předpisovati. Z tohoto postupu obce nelze dovoditi osvobození určitého poplatníka do budoucnosti, nýbrž nejvýše — pokud je takové zákonné ustanovení — preklusi obce, aby za dobu, ohledně které prekluse nastala, dávku vybírala.

Stížnost do nař. rozhodnutí jeví se tedy neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 2921.

H o n e b n í p r á v o: * Právo výkonu honitby na vlastních pozemcích vzhází tím dnem, kdy se splní podmínky, jichž zákon pro výkon tohoto práva požaduje, pokud se týče tím dnem, kdy vlastník pozemků, u něhož se podmínky ty splnily, právo své u úřadu uplatní. Úřad smí skutečný v ý k o n tohoto práva odsunouti na den nejbližšího 1. února.

(Nález ze dne 28. listopadu 1923 č. 20.289.)